

Ялта

Яків Щоголів

Казали: Ялта — Криму цвіт,—
Над нею краще сонце гріє,
І інше небо, інший світ,
І дужче листя зеленіє.

Як я спускався з хмар густих
По жовтих ребрах Чатирдага,
Здавалась в гранях скель крутих
Якась невідома повага.

На камінь з камня біг Салгир,
Вилась гадюкою дорога,
Де срібний струмінь падав з гір,
Де сакля виснула убога,

І з неї вибігши на шлях,
Як неприборкані орлята,
Лякались коней і в кущах
Ховались гожі татарчата...

Остався геть надхмарний край —
Осея тиші і покою,
І я спустивсь в зелений рай
Долин Аутки й Дерикою,

І правда: Ялта — Криму цвіт,—
У ніг її без грані море;
Над нею неба інший світ
І з листом лист не так говоре.

По взбіччях гір і жовтих скель
Палати в камінь повростали;
Плющі розкинулись до стель
І ганки стіни понизали,—

Орішник широко повис;
Черешні з лаврами сплелися:

Сяга до неба кипарис,
Гілки маньолій повелися...

Сюди б спішити тільки тим,
Хто в світі все, що можна, має,
Але і тут крилом своїм
Не всіх же доля пригріває:

Я бачу неміч, блідий вид
І щоки, червінем покриті,—
Як є — захід, один захід
І з ним благання—"Жити жити!"

Так хто ж живіт тут знайде вам,
У кого кров уже не грає?
Ні, мабуть, щастя тільки там,
Де є той край, що нас немає.

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.